

ПРОТОКОЛ

№ 327

гр. Варна, 02.11.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Павлина Г. Димитрова

Членове: Милен П. Славов
Дарина Ст. Маркова

при участието на секретаря Геновева Хр. Ненчева
и прокурора С. В. К.

Сложи за разглеждане докладваното от Павлина Г. Димитрова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20233000600217 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 14:30 часа се явиха:

Жалбоподател-подсъдим **А. К. А.**, редовно призован, явява се лично и с **адв.М. Б. Р. и адв.Ж. М. Г.** от **АК – ВАРНА**, надлежно упълномощени и приети от съда от преди.

Частните обвинители **Й. Н. И., М. И. Б., Н. И. С.**, редовно призовани, не се явяват, за тях се явява повереник **адв.С. Б. С.**, надлежно упълномощен и приет от съда от преди.

За **Апелативна прокуратура – Варна** се явява прокурор **К.**

ПРОКУРОРЪТ: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Не правя искания за отвод.

АДВ.С.: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Не правя искания за отвод.

АДВ.Р.: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Не правя искания за отвод.

АДВ.Г.: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Не правя искания за отвод.

СЪДЪТ намира, че няма процесуални пречки по хода на делото, поради което и

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДЕЛОТО СЕ ДОКЛАДВА ОТ СЪДИЯ ДИМИТРОВА

ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО:

АДВ.Р.: – Уважаеми Апелативни съдии, ще Ви помоля да уважите въззивната жалба, да отмените първоинстанционната присъда и да оправдаете подзащитния ни изцяло.

Ще Ви моля на база цялостен анализ на доказателствата да възприемете следната фактическа обстановка, че пешеходката Н., напускайки собствения си недвижим имот, придвижвайки се по стълбите, които водят към платното за движение, е стъпила на отводнителната решетка, която се намира в непосредствена близост, но извън платното за движение и веднага след стъпването ѝ на отводнителната решетка, без да изчака, е тръгнала да пресича по платното за движение като е изминала път, като е изминала с обикновен ход път не по-голям от 1,20 м, за време не по-голямо от 1.34 секунди като поддържа, че няма каквото и основание да се приеме, че тя след стъпването си на отводнителната решетка е останала и е пребивавала някакъв период от време на тази отводнителна решетка. По делото, няма такива доказателства, въз на които да може да се направи обективен и достоверен извод в тази насока.

В този момент, в който тя е достигнала 1,2 от започване на пресичането си е последвал контакта с предната част на управлявания от подзащитния ми мотоциклет, което, за жалост е довело до фаталните последици и нейната кончина, въпреки оказаната от А. помощ, което не е довело до съхраняване на нейния живот.

В тази насока ще обърна вниманието Ви, че ние считаме за установена тази фактическа обстановка основно от обясненията на подзащитния ни, показанията на свидетеля Н.Н., който е вече покойник, съпруг на пострадалата, подложени на експертен анализ и оценени през призмата и констатациите на вещите лица проф.С., М. и доц.Р.Д., които имат почти съвпадащи се или поне много близки констатации, които са еднопосочни, че удара е реализиран в рамките на опасната зона на водача и е бил непредотвратим. С. и М. считат, че в момента, в който пешеходката е започнала пресичането си мотоциклета е бил отстоял на 19.45 м, а от своя страна вещото лице доц.Р.Д., че пешеходката, според двата темпа на движение - обикновен и бавен съответно е успяла на 27, респективно на 20 м

отстояние, които са значително по-малки от величината на опасната зона не само при приетата скорост на движение около 54 км /ч, но сочат, че удара е реализиран в опасната зона и при 50 км/ч, т.е. разрешената за градски условия.

Не може да бъде споделен извода, направен от първата инстанция, че А. е можел да възприеме пострадалата на отводнителната решетка когато се е намирал на 56.17 м, като позоваването в тази връзка на констатациите на следствения експеримент считаме, че е резултат на превратно тълкуване на това доказателство.

Констатациите на следствения експеримент извършен от вещо лице Р.Д. сочат на какво разстояние на видимост би могло да бъде възприет неподвижен човек на отводнителната решетка, но не и кога пострадалата е стъпила на нея, съответно къде се е намирала в този момент А., нито и дали и колко време пешеходката е престояла на отводнителната решетка, още по-малко какво е било отстоянието на моториста когато пешеходката е започнала движението си от решетката по платното за движение. Затова и след като следствения експеримент и този експерт, който е участвал в него не могат да дадат отговор на въпроса кога пешеходката е застанала на решетката, дали и колко време е престояла там, нито къде се е намирал в този момент мотоциклета констатациите на този следствен експеримент не могат да послужат за никакви решаващи изводи, още по-малко, както погрешно е направил първоинстанционния съд да ги постави в основата на една осъдителна присъда.

Аз ще Ви помоля от своя страна, без да се налага да имате експертни знания сами да достигнете до този извод, до който достига защитата и последните прости алгебрични изчисления.

Имаме един казус, който в крайна сметка следва да бъде разгледан с неговата както конкретика, така и динамика.

Имаме пешеходец, който започва да пресича и изминава определено разстояние с определен темп и за единица време. За същото това време трябва да видим къде се намира мотоциклетиста от мястото на удара в момента, в който пешеходеца започва да пресича, т.е. в момента в който той би представлявал опасност.

Какви са сметките, според експертите пешеходеца, в най-негативния за

подсъдимия вариант изминава най-дългото разстояние от 1,2 защото други вещи лица казват, че пътя, който той изминава до мястото на удара е 1 м.

Но нека да работим с един и същи периметър, да не обременяваме изложението си излишно, 1,2 и го изминава за 1.34 секунди, при забележете при бавния си ход. Не искам да коментирам обикновения ход, защото той е още по-благоприятен.

За същото това време трябва да видим и да съобразим къде се намира мотора при неговата скорост за движение от 54 км/ч - превишената му скорост. Отново според констатациите на вещите лица в този момент мотоциклетиста при приетата скорост на движение от 54,5, разберат 15.13 м в секунда би изминал път от 20 м, в случай, че хода на пешеходката е обикновен, а при бавния ѝ ход мотора ще отстои на 27 метра. И трябва в крайна сметка това да се съпостави във величината на опасната зона.

Ами това е отстоянието на мотоциклета когато пешеходката започва да пресича, а не на 56 м както погрешно се приема, че е бил мотоциклетиста когато той би могъл да възприеме пешеходката, ами не е вярно.

Нека да разгледаме нещата през другата призма, ако предположим, че е верен извода, че мотоциклетиста е бил на 56 м от мястото на удара, т.е. вземаме позицията на мотоциклетиста и съпоставим времето, което му е необходимо за да измине до мястото на удара, а това при същата скорост на движение от 54 км/ч това са 3.73 секунди, то пешеходеца ще измине повече от 3,30 м, при неговия темп на движение и няма как удара да е реализиран на 1,2 от мястото на удара, а е категорично, че удара е реализиран в разстоянието или 1 м, който се изминава от тръгването или 1,2 м. Няма да споря за тези параметри, защото не влияят на крайните изводи. Ето още един допълнителен аргумент защо не може да бъде вярно това. Явно, че пешеходката, със сигурност не е била на отводнителната решетка в момента в който моториста е бил на 56.17 м.

Затова и какви са правните изводи, до които достига защитата, естествено и правилно ВС е казал, че в основата на този казус трябва да се определи какъв е момента на възникване на опасността. Ами момента на възникване на опасността в случая, уважаеми Апелативни съдии, съобразно приетата от защитата и поднесена на Вашето внимание фактическа обстановка, поне за мен е един и същ. Защото след като стъпването на

пешеходката на отводнителната решетка съвпада с тръгването то е ясно, че имаме да преценяваме и да се съотнасяме един единствен параметър от тръгването ѝ, ако го приемем въобще тръгването ѝ като началния момент на възникване на опасността, но нека за нуждите на казуса да го приемем, че е този момент, до мястото на удара е 1,2. Преди малко направих изчисленията – извод удара е реализиран в опасната зона.

Повече от ясно е, че се налага извод за незаконосъобразност на извода на първоинстанционния съд за допуснато нарушение по смисъла на чл.20, ал.2, изр.2, след като удара е бил непредотвратим то водача, не е могъл техническа възможност да го избегне чрез способите предвидени в чл.20, ал.2, защото няма как да спре.

Апропо, в този смисъл и нашите констатации поддържаме, че са в унисон с постановките на т.6 на ТР № 28/1984 година, както и правилно е посочено в отменителното решение касационната инстанция.

За изчерпателност на изложеното ще посоча даже и за момент да приемем, че не съвпадат двата момента на стъпването ѝ на отводнителната решетка пешеходката са тръгването ѝ то няма как А. да бъде осъден.

Тук имаме един, два юридически довода. Първо, защото той е оправдан да е допуснал нарушение по ал.1. В тази си част присъдата не е протестирана и няма как сега да се достигне до друг извод. Ако някой тръгва да разглежда стъпването на решетката като момент на възникване на опасността и от там, че видите ли тя предхожда движението започване на пресичането ѝ, едва ли не да се разглежда през призмата на така наречената, налична, съществуваща опасност за движението по смисъла на чл.20, ал.2, изр.1, защото то това е ония непрецизен израз предвидимата, то е съществуващата опасност, наличната, с която водача не се съобразява.

И втория аргумент, няма как да се приеме, че когато някой пребивава на едно разрешено от ЗДвП място то е опасност, защо. Решетката в конкретния случай, аз съм убеден, че съдебния състав изключително добре познава казуса, но достатъчно е да се види огледния протокол за да се види, че решетката е извън платното за движение, това не са онези шахти за отводняване на пътя, а тя е една друга, много по-специфична решетка, която няма нищо общо с платното за движение и тя е безспорно извън платното за

движение, видно и от това, че маркировката на платното за движение е преди нея. Т.е. тя играе и съвместява ролята, ако питате мен, на тротоар, предвид премахването му, неясно защо от общината, но тя безспорно е извън платното за движение. И когато някой пешеходец е извън платното няма как да бъде опасност освен ако и единствено неговото поведение недвусмислено не сочи, че единственото логично продължение на пътната ситуация би довела до навлизането му на платното за движение, по смисъла на вече цитираното тълкувателно решение. Имаме ли обвинителни факти за това, ами нямаме, даже и в обвинителния акт не се твърди, че пешеходката е престояла на тази решетка. А камо ли, че тя е имала поведение, което да даде основание на А. да се съобразява с нея.

Акцентирам вниманието Ви върху от казаното от велосипедиста С. движещ се преди моториста. Самия той е бил изненадан, че тази пешеходка се появява и тръгва, самия той не е очаквал такова нещо. Защо един участник на движението ще е изненадан, че пешеходеца се появява и тръгва, а друг няма да е изненадан и трябва да го чака, т.е. от всяко храстче да излезе зайче. С цялото ми уважение към нещастieto на конкретния случай, но не можем да върнем, за жалост нещата. Решетката безспорно е включена в обхвата на пътя, ама няма нищо общо с платното за движение, а винаги и само опасността на принципна основа се възприема когато пешеходец навлезе на платното за движение, защото той там няма работа, само защото той пребивава там в изключителни случаи там на платното за движение.

Опита за изкуствено замъгляване на границата между платното за движение и обхват на пътя е намерил своя отговор в решението на ВКС, където ясно са отграничени нещата, тротоарите, банкетите, маркировките М15 са по принцип места, на които автомобилите нямат работа и там трябва да се пребивават пешеходците. Но обратното когато пешеходеца е на тези места няма защо да искаме от водачите да възприемат всеки пешеходец пребиваващ на това място като някаква потенциална опасност.

Още веднъж се позоваване на разпоредбата на Параграф 1, т.3 от Допълнителните разпоредби.

Затова е и след като един пешеходец, пребивавайки на такова място, каквото по принцип е разрешено, той не е опасност за движението до момента, в който той не промени поведението си и не започне да пресича.

Едва от момента, в който Н. реално е предприела пресичане на платното за движение тя ще представлява опасност и от този момент е налице на пътната ситуация, затова и едва от този момент водача А. би имал задължение да намали и да спре, но това на практика е било невъзможно, предвид това, че удара е бил реализиран в опасната зона.

Затова и защитата в мое лице ще Ви помоли безалтернативно да оправдаете А., казуса, не случайно е многократно разглеждан от съдилищата и аз считам, че винаги такива казуси са решавани непротиворечиво и то по начина, по който поднасям на вниманието Ви защитата.

Затова считаме, че извода за незаконосъобразност на първоинстанционната присъда, свързан с приложението на чл.20, ал.2, изпр.2 следва да бъде санкционирано от настоящата инстанция единствено и само по пътя на оправдаването на А., за което Ви моля.

АДВ.Г.: – Уважаеми Апелативни съдии, аз се придържам към казаното от колегата Р., подробно разви доводи и аргументи, поради които защитата счита, че следва да постановите оправдателна присъда по отношение на А..

ПРОКУРОРЪТ: - Уважаеми Апелативни съдии, считам, че жалбата е неоснователна. Делото се гледа за трети път пред Апелативен съд – Варна, като не е било необходимо събиране на нови доказателства, а що се отнася до връщането от ВКС, отмяна на предходното решение и връщане от ВКС, по-скоро, с оглед решението, намирам, че съда е намерил дефицити в решението, относно аргументацията, но не и относно самите правни изводи и действително, това, което насочва ВКС е да се прецизира, но в смисъл да се аргументира това установено обстоятелство, обозначаване на пострадалата като опасност възникнала, при което се е случило това ПТП, завършило със смъртен резултат.

Считам, че няма основания да се отхвърля експертното заключение и подкрепено със следствен експеримент, според което не само, че отстоянието, от което пешеходката е била видима е 56.17, но това е най-краткото отстояние. Дава се един диапазон в посока, близо дори и повече към 70 м, а изрично е посочено като най-кратко отстояние от където тя би могла да бъде забелязана.

Не е съществено самия водач на МПС в кой момент забелязва

пешеходката, а би следвало да се отчете момента, в който тя обективно би могла да бъде възприета. От това отстояние изрично е посочено, че удара е предотвратим.

Следва да имаме предвид, че ние нямаме никакви доказателства, които да говорят за някакъв по-натоварен трафик от обичайния, за никакви други препятствия или пък прекалено много автомобили или каквото и да е друго препятствие, което да заличи тази възможност на водача на МПС.

Затова считам, че следва, с оглед това експертно заключение, да се прецени възможността на водача да забележи тази опасност и да предприеме никакви действия, да намали скоростта и да спре, видно, че той с каквато скорост се е движел с такава е и възникналия удар, така, че няма каквото и да е съобразяване с наличието на тази опасност.

Сега, гледали сме, включително и снимките, приложени в наказателното производство, това действително е едно особено място, при което мантинелата е прекъсната, очевидно за някакво удобство, което не е съвсем в реда на нещата за пресичане на това място, но е видно, че наблизо няма нито пешеходна пътека, нито подлез, нито някакво обозначено като правомерно място от където се очаква да пресичат пешеходците. Така, че тя е предприела от там като е нямала друга безопасна възможност и именно с оглед това трябва да се преценява наличието ѝ като опасност за водачите на МПС.

Няма да се спирам на вида и размера на наложеното наказание, прокуратурата е възприела при второто разглеждане от окръжен съд преквалификацията по чл.343а от НК, а моля да приемете, че и по отношение вида и размера на наказанието също в достатъчна степен е аргументиран съдебния акт и в този смисъл да постановите Вашето решение.

АДВ.С.: – Уважаеми Апелативни съдии, от името на доверителите ми аз считам така подадените въззивни жалби за неоснователни.

Споделям становището на представителя на Апелативна прокуратура – Варна.

Основния момент правилно е възприет от първата инстанция, момента в който е възникнала опасността подробно е описан в мотивите и в това не би трябвало да има никакви съмнения, защото се подкрепя изцяло от изготвените автотехнически заключения.

Следва да се отбележи, че в почти всички експертизи, ако не е във всички, е посочена и скорост, при която подсъдимия е можел да реагира и да спре на опасността, основния момент тук е, че то няма абсолютно никаква реакция.

Следва да се отбележи, че преди него се движи велосипедист, от неговите показания става ясно, че той е възприел нашата пострадала като опасност, избегнал я е с колелото, а движещия зад него с мотоциклета подсъдим изобщо не я е възприел и тази ситуация, не само жената, която е била на отводнителната решетка, но и последващия момент, в който тя е навлязла в пътното платно и затова говори липсата на всякакви спирачни следи. Удара безспорно е със скоростта, с която той се е движил над 56.8 км/ч, което се доказва от СМЕ и пораженията по тялото на пострадалата.

Тук всякакви спорове за това кой е момента и затова правилно първата инстанция е определила, че подсъдимия от това разстояние от петдесет и няколко метра до 72 м видимост е можел да реагира, както закона позволява и повелява, да намали и да спре, но той няма никаква реакция.

Така, че аз моля да потвърдите първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно и най-вече мотивирано в тази част по отношение възникване на опасността, реакцията на водача и механизма на ПТП.

За наказанието ние сме изразили становище, че нямаме претенции въпреки, че е крайно занижено при смъртен случай.

АДВ.Р.: /реплика/ – Очаквах от публичното и частно обвинение поне да чуя коментар дали и доколко на наказателното и правно положение на клиента ми не трябва да даде отражение изминалите 8 години, но репликата ми е в друга насока.

Страница 23 от протокол от 12.04.2022 година в тази страница са намерили отражение коментара и анализа на вещото лице Р.Д., извършил следствения експеримент. От неговия коментар става ясно, че е извършен, забележете, не динамичен, а статичен следствен експеримент. Т.е. не се прави възстановка на инцидента на механизма му, а само има за цел този следствен експеримент да определи мястото, от което по принцип би могла да навлезе на платното за движение пешеходката, по принцип и да се възприеме пешеходец на решетката, ако обаче той е там.

Затова и защитата акцентира още веднъж вниманието Ви, че този следствен експеримент и експерта, участвал в него не сочат кога пешеходката е застанала на решетката, дали и колко време е престояла там, нито къде се е намирал мотоциклетиста.

Аз защо когато мотора е бил на 56 м пешеходката не е била на решетката, нито е започнала да пресича вече имах повод да го онагледа с достатъчно примери.

Некоректно е за пореден път в пледоарията на прокурора от Апелативна прокуратура да се прави внушение, че всеки който излиза от тези имоти, които са разположени в ниската част на този Винишки път нямали друга възможност, за друго поведение освен стъпвайки на решетката да започнат да пресичат платното за движение, това абсолютно е невярно и е единствено плод на предположения и догадки, защото ще Ви дам няколко други опции и възможности за поведение на пешеходец. Какъв е бил проблема пешеходеца да си остане да изчака на решетката преминаването на автомобилите.

Имало ли пречка същия този пешеходец да се придвижи, **извън лентата за движение**, покрай мантинелата до близката спирка, не е имало така, да, нямаме комфорта на един тротоар, но има достатъчно разстояние, с оглед телосложението на един обичаен пешеходец да се премине извън платното за движение, т.е. извън бялата линия, която го отграничава от другите части на пътя и преди мантинелата до близката спирка. Така, както повелява разпоредбата на чл.108, ал.1 от ЗДвП, ако щете в обратна посока и т.н.

Всички тези алтернативи и то съответни на законовия разум изключват твърденията, че видите ли има ли там пешеходец той задължително ще следва да пресича. За това и по никакъв начин това не може да бъде свързано с момента на възникване на опасността.

ЖАЛБ.ПОДС.А.: - Единствено многократно съм заявявал, че съжалявам много за деянието си, не съм искал, не съм го очаквал и моля да бъде оправдан.

ПОСЛЕДНА ДУМА:

ЖАЛБ.ПОДС.А.: - Желая да бъде оправдан.

В 15:10 часа СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание и обяви, че ще се произнесе в **15:30 часа**.

СЪДЪТ след тайно съвещание, в **15:30 часа**, обяви, че ще се произнесе със съдебен акт в законния срок, за което страните ще бъдат уведомени.

ПРОТОКОЛЪТ изготвен в съдебно заседание, което приключи в **15:30 часа**.

Председател: _____

Секретар: _____